

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 208/07-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. C., R., zastúpenej advokátom Mgr. M. L., R., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, vlastníť majetok a podnikat' podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 4 Obo 246/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. C. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2007 doručená sťažnosť Ľ. C., R. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu, vlastníť majetok a podnikat' podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 20 ods. 1 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 4 Obo 246/2006. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 28. júna 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 246/2006 zo 6. marca 2007, ktorý bol právnenému zástupcovi sťažovateľky doručený 7. mája 2007, bol

potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 19 Cb 264/2000-179 z 23. mája 2002. Najvyšší súd sa stotožnil s krajským súdom vo veci zamietnutia žaloby sťažovateľky na určenie neplatnosti zmluvy o prevode obchodného podielu. Tento prevod považuje sťažovateľka za relatívne neplatný z dôvodu omylu v zmysle § 49a Občianskeho zákonníka. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa zaoberal jej odvolaním proti rozsudku krajského súdu len v rozsahu podaného odvolania z 5. augusta 2002 a na ďalšie prednesy jej právneho zástupcu priamo na odvolacom pojednávaní 6. marca 2007 neprihliadol, hoci išlo o skutočnosti, ktoré sťažovateľka už predtým uvádzala v konaní vedenom krajským súdom. Tým, že najvyšší súd nepripustil doplnenie a rozšírenie dôvodov odvolania v rozpore s ustanovením § 212 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku, porušil označené základné práva sťažovateľky. Najvyšší súd jej tým zabránil domáhať sa svojho práva na súde.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Obo 246/2006 s tým, aby bola vec vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež priznanie finančného zadosťučinenia v sume 248 099 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 246/2006 zo 6. marca 2007, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 19 Cb 264/2000-179 z 23. mája 2002. Podľa názoru najvyššieho súdu treba spornú zmluvu o prevode obchodných podielov považovať za platnú. Pokiaľ sťažovateľka v odvolacom konaní vzniesla (i napriek riadnemu poučeniu podľa § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku) ďalšiu námietku, resp. dôvod, o ktorý opiera svoje tvrdenie, že bola uvedená do omylu v tom zmysle, že žalovaní zatajili nezaplatenie nájmu za priestory spoločnosti, najvyšší súd s poukazom na ustanovenie § 205a ods. 1 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku na tento neskoro vznesený dôvod nemohol prihliadať. Aj v prípade preukázania tejto skutočnosti a jej bratia na zreteľ by sťažovateľka nepreukázala úmysel žalovaných uviesť ju do omylu. Bolo totiž len na nej, aby sa dôsledne zaoberala ekonomickou situáciou spoločnosti, ktorej podiel mienila nadobudnúť. Skutočnosť, že sa zrejme dostatočne o stave spoločnosti neinformovala, je na jej ťarchu z hľadiska preukázania jej nároku.

3. Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala 6. júna 2007 proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, o ktorom dosiaľ rozhodnuté nebolo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, podľa ktorého postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní bola poškodená na svojich procesných právach, keďže dopĺňujúci dôvod odvolania, ktorý uplatnila až na odvolacom pojednávaní (nie teda v pôvodnom

odvolaní), najvyšší súd odmietol brať na zreteľ a meritórne sa ním zaoberať, keďže uplatnenie tohto dôvodu považoval za oneskorené.

Možno povedať, že sťažovateľka vytýka najvyššiemu súdu, že jeho postupom jej bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Keďže z dôvodu namietaného sťažovateľkou bolo možné podať proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie, pričom sťažovateľka toto dovolanie aj podala, je úlohou najvyššieho súdu v dovolacom konaní posúdiť namietané porušenia základných práv sťažovateľky. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2007